

MIRJANA

BOBIĆ

MOJSILOVIĆ

TRAŽI ME

Naslov originala

Mirjana Bobić Mojsilović

TRAŽI ME

Copyright © 2012, Mirjana Bobić Mojsilović

Copyright © ovog izdanja 2017, Laguna

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

TRAŽI ME

1.

Crveni, boje laka za nokte, BMW 323i iz 1983. godine, sa dvoja vrata, dužine oko četiri metra i trideset dva centimetra, visine metar i trideset osam, sa zadnjim pogonom, vodenim hlađenjem, sa šest cilindara, s kompresijom devet koma osam prema jedan, sa K-džetronik sistemom ubrizgavanja goriva, snagom motora od sto deset koma četiri kilovata, potrošnjom od samo šest i po litara benzina na sto kilometara, i performansom od osam i po sekundi za dostizanje brzine od sto kilometara na čas, lep kao dečja igračka, uglancan i bez ijedne jedine ogrebotine, pravi oldtajmerski lepotan, klizeći se zaustavio ispred bašte kafea *Pod kestenom*, nateravši muškarce za skoro svim stolovima da izviju vratove.

Ipak se takav auto, u takvom stanju, negovan očiglednom ljubavlju i posvećenošću, ne viđa svakoga dana u Ulici Strahinjića Bana, u kojoj sve više caruju robusni novi audiji, mercedesi i hameri.

Dve devojke su takođe izvile vratove da bolje vide – bile su, naime, zaprepašćene bojom – tako crveni auto

danas ne vozi niko – u modi su crni i metalize srebrni, i bež, pa čak i žuti automobili, ali crveni smešni auto u tako modernoj ulici koja predstavlja neku vrstu promenade statusnih simbola viđa se veoma retko.

Mihailo Lazarević ih je odmah ugledao: spazio je te pomešane izraze zaprepašćenosti i ljubopitljivosti, ali mu je, istini za volju, bilo savršeno svejedno šta misle o njegovom autu. Šta one znaju, uopšte? One su i tako i tako mlade patkice koje nemaju pojma o stilu, o znaku, o pravim automobilima koje voze pravi muškarci.

A ni o životu, to je očigledno. Ma, ne interesuju ga, uopšte! Obične balavice, sa *wonderbra* i, iako ih je samo okrznuo bočnim pogledom, mogao bi, bez problema, da se kladi u pedeset evra da ne nose ni dvojku. Šta će mu to? Ionako je oduvek balavio na velike grudi.

Ali nisu loše ribe. Beograd je rasadnik lepotica, što jes' – jes'!

Mada, mora da su glupače.

„Svejedno, lepo je kad i dalje privlačiš pažnju lepšeg pola, to je ključni znak da nisi dednuo“, pomislio je.

Mihailo zagladi rukom svoju prosedu kosu, protrese desnu ruku kako bi mu srebrna narukvica spala do zgloba šake, nakašlja se kao da će da održi govor i, ostavivši otvorene prozore, izađe iz auta.

Nije pogrešio. Na prvi pogled atmosfera u kafiću je delovala opušteno. Još kad je čuo da puštaju džez, mogao je sebi, kao i uvek, da čestita na odličnom izboru. Mrzeo je sva ona mesta pored kojih je upravo prošao kolima, u kojima je treštala muzika sa modnih revija. Haos i ludilo!

Popravio je naočare za sunce, namestio kaiš na diskretno iscepanim izbledelim farmerkama, ispravio krajeve

svoje bele košulje koji su padali preko džepova farmerki, uvukao stomak, pogledao na sat i, vrteći ključeve u rukama, stao da se okreće oko sebe. Ma, dobro se osećao. Mogao je ponovo, posle dve godine, bez ikakve panike da šeta gradom. A najlepše je tek dolazilo.

Osećao se dobro u svojoj koži, ali i u svojim bež antilopskim mokasinama. Iako je sa unutrašnje strane jedna bila već malo načeta – rupica veličine petoparca govorila je da ih dugo nosi – to niko nije mogao da vidi. Ipak, nije mogao da ih se odrekne. To je jedini komad njegove garderobe koji zaista voli. Ne samo da su mu toliko udobne, nego je sebi utuvio u glavu da savršeno odražavaju njegov istančan ukus.

Nije on neki fićfirić od trideset godina – tenis patike prezire i nikada u njima nije izašao napolje, osim kad stvarno ide da igra tenis, a kada vidi ove mlade ljude kako obuju patike na bosu nogu, njemu se najblaže rečeno – povraća.

Dakle, već dve godine traži da kupi iste takve mokasine, ali nigde da ih nađe, tako da je odlučio da ove pazi koliko god može, jer mu ne pada na pamet da kupuje šta bilo. Čovek od stila i mere, čovek koji je video sveta i izgradio svoj ukus, nikada ne može da se zadovolji surogatima – na primer, video je pre neki dan u Milanu, u nekoj prodavnici obuće, crne kožne mokasine sa zlatnom šnalom – ali to je za džukce, a ne za fine ljude koji znaju šta valja!

I još su koštale nešto oko dvesta evra! Da li su oni normalni? Za to đubre ne bi dao ni četvrtinu te cene, a osim toga, svima je poznato da crna obuća leti deluje zaista nekako... seljački.

Ne, bež antilop je zakon.

Zakon!

Nasmešio se na to. Brzinom munje učio je novi beogradski sleng. Zakon, strava i tako to. Čovek mora neprestano da uči ako želi da bude u toku.

Delovao je dobroćudno, ni nalik kriminalcima koji su se tuda okupljali usred belog dana da međusobno provere ko vozi bolji automobil. Ovaj čovek je bio drugačiji.

„Matorac“, rekla je jedna od one dve devojke gledajući ga sa gornjom usnom blago iskrivljenom, kao da je upravo pomirisala smrdljiv sir.

„Meni je baš super“, dobacila je druga, gledajući u pravcu Miše, koketno zabacujući svoju besprekorno ispeglanu smeđu kosu.

Miša, to mu je bio nadimak, još iz gimnazije, ali je sa velikom dozom tolerancije, širine i srdačnosti dozvoljavao da ga zovu i Mišel, Majkl, Mikele ili Migel, sve u zavisnosti od obale na kojoj bi provodio to leto. Nekada su to bile i tri, četiri različite obale u sezoni, a svoje ime je u tim divnim trenucima svoje najveće popularnosti među ženama mogao da čuje i na nekoliko različitih jezika mesečno.

U Beogradu je, naravno, uvek bio Mihailo, ili Miša.

Dok se osvrtao oko sebe ponašajući se kao da nekog čeka, Mihailo Lazarević je bio potpuno svestan da ga devojke posmatraju. Godi egu, što jes' – jes'. Uvukao je stomak, za svaki slučaj.

Čuo je glupaču sa plavim konjskim repom koja je rekla da je matorac, i bio je spreman da se, uvređen, istog trenutka okrene, vrati u svoj crveni BMW 323i iz 1983, i ode iz te ulice seljačina, zauvek, jer ga oni i ne zaslužuju, kad ga je umilna rečenica smeđokose vratila na staze samopouzdanja.

„Mislim da je neki reditelj, mislim da sam ga videla u novinama“, nastavila je smeđokosa izvijajući vrat da ga bolje vidi.

„Tako se razgovara“, pomislio je, dok mu je iznenadni smešak zaigrao na rubu usana.

Junak ove priče ne bi bio to što jeste, da istog trenutka, pošto je čuo šta je rekla, nije izvadio mobilni telefon, okrenuo leđa bašti kafića, i na besprekornom i dovoljno glasnom engleskom, bez akcenta, rekao:

„*No, it's O.K. I'll be there on time. Do not bother to call again. I'll be there. Let me talk to him...*“*

„Halo! Objasni im da ja kao producent ne mogu to da dozvolim. Samo to. U redu...“

Smeđokosa je zinula.

Mihailo je hteo da prasne u smeh, ali se uzdržao.

„I dalje mi dobro ide“, pomislio je. Uradio je to, eto, samo da dâ oduška starim navikama, da se uveri da nije zarđao.

Plavuša s konjskim repom je razrogačila oči, ljuta na sebe što je bila tako glupa, tako plitkoumna, takva seljanka, kad on uopšte nije matorac, i sasvim dobro izgleda, čak bi se moglo reći i da je zgodan, ali nije smela ni da zucne. Njena drugarica je imala pravo prvenstva. Prva je rekla je da je zgodan i da joj liči na reditelja.

„Producent“, šapnula je smeđokosa ponosno, kao da ga je ona upravo otkrila.

Ispravila se u pručanoj stolici i posegnula rukom za nečim u svojoj tašni. Istog trenutka i plavuša s konjskim repom uradila je isto to. Već sledećeg sekunda obe su, gotovo krišom, mazale sjaj na usne.

* Engl.: Ne, u redu je, biću tamo na vreme. Ne moraš da me zoveš ponovo. Biću tamo. Dobro, daj mi ga...

Jao, kako Beograd može da bude divan!

Mihailo Lazarević je očigledno bio svestan snage svoje pojave i svojih reči (a naravno i utiska koji, bez obzira na amaterske komentare klinki, ostavlja njegov krv-crveni četvorotočkaš koji bi bez ikakvog problema mogao da stoji kao najlepši eksponat u Muzeju savršenih automobila, u to bi i sad mogao da se kladi), pa se, pošto je vešto sakrio svoj osmeh i vratio telefon u džep, okrenuo prema publici u bašti kafića *Pod kestenom* u Ulici Strahinjića Bana, i ušao među ljude. Jednom rečju, bio je srećan što je ponovo u svom rodnom gradu, a imao je i još jedan divan razlog za tako dobro raspoloženje.

„Izvini, brate, mogu da pogledam mašinu?“

Bio je to jedan od momaka koji su sedeli na samom ulazu. Klinac u starkama i majici na kojoj je krupnim belim slovima ćirilicom bilo odštampano „JA VOLIM SRBIJU“, ma nije imao više od sedamnaest godina, prišao je autu sa tolikim divljenjem, da je Mihailo bio, najblaže rečeno, polaskan.

„Naravno“, rekao je Mihailo, opušten kao posle dobrog seksa, i seo za susedni sto.

Ne vraća se on džabe u Beograd. Sve ima smisla. Sve je bilo baš kako treba.

Za njim je ustao i njegov drug u smaknutim bermudama, pravi dupeglavac koji nema pojma o automobilima, to se odmah videlo, pravi majmun koji uvek radi što i drugi.

Taj mali u bermudama mu se nimalo nije dopao, dok je dečko u starkama ostavio utisak. Odmah se videlo da će od njega biti nešto. Na neki način, u jednom majušnom deliću sekunde, podsetio je Mihaila na njega samog kad je imao dvadesetak godina. Malom je odmah mogao da

predvidi blistavu budućnost na temu riba, automobila, brzina, putovanja i uopšte – uspeha u životu.

Dečko ne samo da mu je izmamio osmeh, nego je Mihailo, na trenutak, bio u iskušenju da mu čak ponudi i ključeve da provoza jedan krug. Što? Pa i njemu je ujka Dragan davao da provoza auto. Ovaj auto.

Ali se, hvala bogu, uzdržao.

„Iz koje je godine?“, pitao je mališa.

„Sine, to je bilo pre nego što si se ti rodio“, reče ponosno Miša, „iz 1983.“

„Jeee, stvarno je star“, promumla klinac zavljučajući glavu unutra da bolje osmotri unutrašnjost automobila.

Mihailo se kiselo nasmešio na to. Ali, iskreno govoreći, u stvari je popizdeo. Ne samo zbog tuđe glave u svom autu, nego zbog glupog komentara klinca. Zbog toga što su to svi čuli.

Star? Ko je, brate, star?

„Ako je neko ko je rođen 1983. rodine star“, pomislio je, „šta bi tek klinac rekao za mene? Ovaj auto nikada neće biti star.“

„Da, baš je strava.“

„On je kao dečko“, omače se Miši, a one dve devojke se glasno zakikotaše.

Kad god je govorio o svom autu, Mihailo je govorio o sebi. Jer taj auto, bio je njegova duša, biser njegovog života, najvrednije što je imao. Taj auto bio je njegov Beograd. Koliko je samo riba smuvao na njega!

Drugi momak, onaj u smaknutim bermudama, pogleda u pravcu devojaka. Plavuša s konjskim repom umilno mu se osmehnula.

„Klinci“, pomislio je Mihailo skoro očinski, merkajući smeđokosu devojkicu ispeglane kose, ali samo sporta radi. Nije bila ništa naročito, a i klinka je, a on, u stvari, nije voleo klinke, i ne zanima ga nikakvo muvanje riba više, sa tim je gotovo. Uostalom, s klinkama uvek samo neke komplikacije i nevolje, i zato je, otkako je znao za sebe, gledao da se udružuje sa svojim godištem ili sa malo starijim devojkama – jer one su uvek znale ne samo šta žele nego i šta mogu da dobiju. Prosto kô pasulj!

Dakle, mala nije imala čemu da se nada. A i bio je sada sasvim drugi čovek.

Dohvatio je novine koje su stajale na stolu, ali ne zato da bi ih zaista pročitao i saznao šta se događa u svetu, već da mu, kao i toliko puta ranije, budu neka vrsta savršenog paravana za posmatranje sveta.

U novinama su, naravno, bile loše vesti, ali ništa drugo nije ni očekivao. Dobri ljudi su patili, tako je zapisano otkako je sveta i veka. Mnogo naporna stvar. Požari, ratovi, obaranje vojnih aviona, kriza na berzi. Tužne i besmislene smrti malih ljudi.

Ma, boli ga uvo za to. Kakve to veze ima s njim?

Šarao je očima po stranicama koje je već neko pre njega zgužvao, ali je jednim okom ipak pratio šta rade momci – onaj mamlaz u bermudama, koji nije nimalo simpatičan, otvorio je vrata auta i zavukao se na sekund unutra...

„Koga je, uopšte, pitao da li sme da otvara tuđa vrata...?“, Mihailo je bio razočaran. „Današnji klinci su stvarno nevaspitani.“

I taman kad je već bio spreman da ustane od stola i ljubazno, dorćolski, onako kako je nekada radio u Prvoj beogradskoj gimnaziji, kaže tim klipanima da se to ne

radi, da tako nešto nije pristojno, klinac se izvuče, zatvori vrata prilično nežno (što se Mihailu odmah veoma dopalo jer je pokazao poštovanje!), i sa izrazom prijatnog iznenađenja pokaza mu podignuti palac.

Kao, mali je zadovoljan.

Miša se osmehnu i vrati pogled na novine.

Već su mu ti klinци dojadili, odjednom su ga činili nervoznim. Nije mogao da se koncentriše i na auto i na novine, i na prolaznike, i na lica ostalih gostiju u kafiću među kojima je tražio neko poznato.

„Alo, rođaci, dajte malo malakšite“, hteo je da podvikne, ali su klinци, zahvalno podižući palčeve, i očigledno više nego zadovoljni, pa čak i ponosni zbog činjenice da im je dozvolio da izbliza pogledaju njegovo nemačko blago, otišli.

Gledao ih je kako odlaze u pravcu Skadarlije, kako se gegaju i kako snažno gestikuliraju, bacajući jedan drugome „kosku“, i osetio je, ipak, izvesno zadovoljstvo što je bio tako dobar prema njima – i sam je kao klinac voleo da izbliza gleda svaki lep auto koji bi neki od tatinih sinova, iz onog vremena, parkirao u kraju. Ali nikad mu ne bi palo na pamet da otvori vrata nečijeg automobila, a da prethodno ljubazno ne pita za dozvolu. Kodeks je kodeks!

A ceo život je mnogo jednostavniji uz nekoliko ljubavnih reči.

Pa zar nije?

Mihailo Lazarević, bio je naveliko poznat po tome što je vodio računa o svom ponašanju. Rečju, oduvek je ostavljao utisak.

Lep i uvek doteran, bio je smrt za devojke sva četiri razreda Prve beogradske gimnazije, a kad je nekako

dogurao do mature, jer nije bio neki naročiti đak, a to u njegovo vreme i nije bila najvažnija stvar na svetu, za njim su bukvalno, sve one, sekle vene. I neka Vera Božović, i Snežana Matić koju su svi zvali Laura, i mnoge druge čijih se imena skoro više i ne seća. Ko će ih sve popamtiti? Bilo je to davno.

Da, naravno, i mnoge iz suprotne smene.

Jer, imao je manire – jedini je znao da devojkama udeli komplimente.

Dobre su ti cipele.

Kaput ti je fenomenalan.

I te stvari. Ništa naročito, ali je ostavljalo utisak.

Padale su na to.

Uvek padaju.

Uzeo je kesicu šećera, protresao je i stavio među zube. Pljucnuo je okrajak papira, beli kristalići počeli su da tonu u debelu penu mleka, kvareći srce od kakaoa na površini belog oblaka, i taman kad je zamočio kašičicu i počeo da meša kapučino pred prvi slasni gutljaj – jer šta je život ako ne neprestano veliko uživanje u malim stvarima? – pažnju mu je privukla mlada konobarica.

Mršava devojka u smaknutim farmerkama, totalno bez dupeta, sa dugačkom keceljom zavezanom oko kukova, ali prelepog lica i velikih plavih očiju, prebledela je.

„Šta je sa ovim beogradskim ribama“, prošlo mu je na tren kroz glavu, „sve su ko sušene haringe, nigde dupeta, nigde zdravlja. Ko li ih hrani? I ovde je pederski ideal na delu...“, pomislio je.

Konobarica se okretala oko sebe, sa izrazom lica kao da će svakog sekunda da zaplače.

„Telo joj je grob, ali ipak faca joj nije za bacanje“, zaključio je kratko analiziranje života, Beograda i današnjih devojaka, dok je srkao prvi gutljaj.

Žena bez oblina je nekako manjkava, zar nije?

„Šta, ima sigurno preko trideset godina“, mrmljao je u sebi, dok su mu beli brkovi od pene krasili nausnice.

Računao je sporo, ali tačno.

Mogla je da bude jedno petnaest, šesnaest godina mlađa od njega, najviše dvadeset godina, ali odmah je utešno zaključio da to danas i nije neka razlika, a uostalom i nije neka ribetina da bi se nešto više trudio oko nje. A i šta je danas dvadeset godina? A i šta uopšte razmišlja o njoj?

„Mihailo, saberi se!“

Ionako, riba ga uopšte ne zanima, ima on druge planove u ovom trenutku, ali dvadeset godina danas uopšte i nije neka cifra... Zašto u poslednje vreme stalno razmišlja o godinama, zašto se stalno poredi sa drugima, zašto neprestano sabira i oduzima? Šta, je l' se uplašio starosti? Pedeset četiri godine, pa njegov pravi život tek treba da počne!

Zapalio je cigaretu i vratio se novinama. Nije mogao da se koncentriše čak ni na naslove. I šta mu se ona vrti tu, ispred nosa? Zašto se okreće oko sebe?

„Pobegli su“, promrmljala je za sebe i počela da sklanja čaše i flašice koka-kole, izvirujući i bacajući pogled niz ulicu. Delovala je kao neko kome se to desilo više puta.

„Ko je pobegao?“, neko je upitao.

Miša je podigao pogled sa novina.

„Ona dvojica.“ Devojka je mlatnula krpom kroz vazduh pokazujući u pravcu Skadarlije.

Nije ni primetio da se blentavo osmehnuo. „Još ima života u ovom gradu“, pomislio je.

Bilo mu je simpatično. Klinci koji su pobjegli, ne plativši svoje koka-kole, izazvali su neku vrstu nostalgije u njemu. Koliko je samo puta to isto uradio – to mu je bila najomiljenija vrsta zabave na moru, čak se sa ortacima takmičio, kad su letovali u Rovinju, ko će više puta da se najede i napije, a da uspe da pobegne, ne plativši račun. U tome je bio maher. Pa i kasnije, kad više nije bio klinac, nekoliko puta je pobjegao iz kafana – kad stvarno nije imao žute banke u džepu – i nikada se zbog toga nije osećao loše. Šta, pa morao je nekako da preživi!

Konobarica je zavrtela glavom, uputivši mu jedan bespomoćni pogled.

Kakve oči ima!

A i zubi su joj strava.

Nosila je protezu kad je bila mala.

To poštuje. Neko je vodio računa o njoj.

Samo, zašto radi kao kelnerica u kafiću? Zar nije mogla nešto bolje da nađe? Tri banke, a kecelja, znači, ipak neko nije vodio računa o njoj...

Uzvratio joj je osmeh.

Da li da se ponudi da plati njihov račun? Ne, to bi bilo preterano. Ili da, ipak, plati i da, kao i uvek, ispadne šmeker, pred svima?

Ma platiće, neka vide svi da još ima šmekera u ovom gradu.

Posegnuo je rukom za novčanik u zadnjem džepu farmerki.

Bio je prazan. Samo upotrebljena papirna maramica.

Naravno, pa poneo je pederušu – jer je išao u banku...
Na trenutak ga je oblila vrelina.

Ali onda se sa olakšanjem opustio. Njegova torbica sa svim dokumentima, i sa nešto sitnine, bila je na suvozačkom sedištu. Naravno da je bila. Tu ju je stavio kad je izašao iz banke... naravno...

Mnogo se bio zaneo onim ribama, utiskom koji je hteo da ostavi kad izađe iz auta, načinom na koji je parkirao auto tik pored ograde kafića...

Mihailo ustade, opušteno, nonšalantno, ostavivši kapučino, novine i cigarete, i krenu po torbicu.

Prišao je autu i otvorio vrata.

Preznojio se.

Neumoljivi zrak sunca koso je padao na uglačani tamnosivi pliš suvozačkog sedišta. Torbice nije bilo tamo gde ju je ostavio!

Kakav glupak! Kako neoprezno!

Sagnuo se i počeo da je traži, dok mu je izdajnički talas vrućine oblivao uši. Nešto ga je iznenada čupalo u želucu.

Možda je pala na pod, pored sedišta, ispred sedišta, sa druge strane sedišta... Zavukao se unutra... i...

„U pičku materinu“, procedio je kroz zube, dok je stajao, bled kao krpa, pored vrata crvenog BMW 323i iz 1983, koja je sa treskom zalupio.

„Pokrali su me!“, uzviknuo je. „Jebem ti Beograd.“

Svi su ustali sa svojih stolica.

„Ko vas je pokrao“, neko je pitao.

„Ona dvojica mamlaza“, procedio je prilazeći stolu za kojim su sedeli.

„Skotovi“, sikhula je konobarica.

„Znate ih?“ pitao je Mihailo, držeći ruke na kukovima, besan na sebe, na njih, na Beograd, nema sada da plati ni svoj kapučino, a unutra je bilo...

„Užas“, rekla je devojka ispeglane kose, vrteći glavom. „Dokumenta?“

Samo je klimnuo glavom držeći ruku na bradi.

„I novac?“

Nije mogao ni da otvori usta. Kao da su mu vilicu šcepali klještima. Na tren je osetio neverovatnu jezu. Mutilo mu se pred očima. Pridržao se za stolicu.

Ma, nije mogao da veruje šta mu se događa.

„Prijavite policiji“, rekla je jedna od onih devojaka... „Ja ću platiti vašu kafu.“

Podigao je pogled. Smeškala mu se dobronamerno, saosećajući s njim, bio je zahvalan, ko bi rekao da je takva šmekerka, čak se i blago nasmešio, ali mu u tom trenutku, odjednom, više nije bilo do devojke, osmeha, očiju, ni do lepe konobarice, sunčanog dana, ni do čega.

Mogao je da se rasplače od besa koji ga je obuzimao. Osećao se ne samo prevarenim, nego i smešnim. Njegova savršena oplata, njegov izgled zavodnika koji svet drži u šaci, njegova opuštenost i skoro brilijantan nastup od pre desetak minuta spadali su s njega poput najfinijeg praha s krila uhvaćenog leptira.

Pored njega je upravo protutnjao crni audi sa zatam-njenim staklima, gotovo da ga je oduvao.

Neko iza njegovih leđa, neobavešten o slučaju koji se upravo dogodio, urlao je na nekog preko mobilnog telefona.

Onaj gutljaj kapučina polako mu je puzao uz grlo.

Stvarno je bilo vrelo. I kiselo.

Odjednom se osetio staro.

Devojka ispeglane kose, imala je jak parfem. Suviše jak parfem za letnji dan u Beogradu. Namrštio se od gađenja.

„Otvoreni prozori, koji sam ja kreten“, grizao je usnu.

„I, današnji klinci nisu ono što smo mi bili, nemaju stila, jebeni idioti... Kako sam samo mogao...“, mrmljao je.

„Je l' dolaze ovde često?“, upita mladu konobaricu.

Odmahnula je glavom.

„Ne, prvi put sam ih videla.“

„Ma to su klinci... A delovali su pristojno. Kreteni... Zapamtila sam im face... Neće više moći da prođu ovuda a da ih ja...“

Bio je ljut na sebe. Bio je toliko ljut na sebe da je skoro mogao sam sebi da opali šamar. Kakav propust! Kakav blam! Kakva komplikacija! A unutra je bilo...

„Da zovem policiju?“, neko je pitao.

„Jebaću im mater“, reče Mihailo gledajući u pravcu kojim su otišli.

A onda je ušao u kola, upalio motor, stavio nogu na papučicu za gas, i krenuo za svojom sudbinom, ostavljajući za sobom opojni glas Širli Horn koja je pevala *My future just passed*.*

* *Shirley Horn*, „*My future just passed*“, 1990. (Moja budućnost je upravo prošla.)

2.

Mihailo Lazarević, zvani Miša, imao je budućnost, mada je sam uvek bio spreman da ponosno kaže kako je imao prošlost. I to kakvu!

Proputovao je pola sveta.

Rovinj.

Ibica.

Mikonos.

Tajland.

Njujork.

Diseldorf.

Rim.

Venecija.

Crna Gora.

Diskoteke, tu je bio car.

A jedno vreme je davao i časove tenisa.

Na Mikonosu je izučio za barmena. Na plaži *Super Paradise*, mućkao je koktele za improvizovanim šankom po ceo dan, nikada se ne žaleći na umor, i uživao

u spektakularnom pogledu – bilo je to čitavo more golih holandskih, nemačkih i engleskih grudi. Gola dupeta belosvetskih pedera nisu ga zanimala iako je i njih bilo napretak. Prvo, zato što je imao lepšu zadnjicu od svakog od njih, a drugo, zato što je oduvek bio pravi-pravcati muškarac.

Znoj, seks i – Hulio Iglesias!

Ne, rokenrol nije bio pogodan za muvanje riba. Samo Hulio, a može i Šarl Aznavur, kad dođe do bliskosti. A u kolima uvek, pogotovo kad je bio mlađi – jednostavno, to je bila dobitna kombinacija – i Džej Džej Kejl,* dok nije otkrio nečuvenu delotvornost sonornog glasa i seksi muzike Krisa Rie.** Tada je bio kompletan. Beograd je bio na kolenima.

Dramaturgija je bila poznata: on okreće ključ i pali motor, prebacuje ruku preko sedišta dok vozi u rikverc, muzika počinje, desna ruka na menjaču, obavezna srebrna ili zlatna narukvica sa pločicom sklizne do zgloba; u deliću sekunde on vidi da je ona, pogleda uprtog napred, nogu prekrštenih, spremna svakog trenutka da zažmuri – dok neko od njegovih anđeoskih pomagača iz kasetofona šalje opojnu muziku koja obara sve barijere.

I sedišta.

Ne, pa to je bilo prosto neverovatno – čim Hulio zaguguče, ona se okreće ka njemu, očiju punih divljenja i zaprepašćenosti što takav alfa mužjak ima tako romantično srce i tako istančan ukus. Po tom prvom pogledu koji spazi svaki put kad on i Hulio kreću u avanturu, on

* *J. J. Cale*, američki pevač i kompozitor, osnivač tula saunda, kombinacije bluz, rokabili, kantri i džez muzike.

** *Chris Rea*, britanski pevač i gitarista.

tačno zna da li će prvi poljubac pasti na prvom semaforu, ili na parkingu ispod Kalemegdana, ili na Košutnjaku.

Ne, za Mihaila Lazarevića nikada nije bilo pitanje da li će je smuvati, jedino je diskutabilno bilo kada – odmah, ili malo kasnije. Uglavnom je bilo odmah, mada se Mihailo nikada, tako nečim, ne bi hvalio.

Poštovao je žene. Voleo ih je. Svidale su mu se. Nije mogao bez njih. Nikada ih ne bi namerno povredio. Nikada.

A toliko je puta u životu čuo da je đubre, da je kreten i jadnik. Nije to zaslužio. Smatrao je da to, uglavnom, ne zaslužuje.

Kada bolje razmisli, on nema sebi šta da zameri. Prema svakoj se ponašao divno. Kao da je jedina na svetu. Dok je trajalo, on je bio besprekoran. Pridržavao bi joj kaput, palio bi joj cigaretu, vodio je na piće, vozio bi je u svom crvenom BMW-u svuda po Beogradu, i dok bi ga držala ta slatka omama, bio je zaista besprekoran.

„Ti si neodoljiv!“, govorele su mu, drhtavih usana otečenih od poljubaca, pogleda zamućenih od slatkih otrova strasti i njegovih šaputanja koja su, mogao bi i sad da se zakune, u suštini, uvek bila iskrena.

Šta? Pa nije ih lagao! Počeo je da laže, kasnije. Inače, dok je bio sa nekom devojkom, uvek je u tim trenucima, ma koliko kratko oni trajali, iskreno verovao da je zaljubljen. Kad bi ga zanos prošao, nije imao srca nijednoj od njih da to kaže u lice. Jednostavno, nije imao srca. Nije mogao da otrpi ženske suze.

„Kako si mogao?“

Glas joj je drhtao, lice joj je bilo bledo poput meseca, drhtala je u besu, neodlučna – da li da mu opali šamar ili

da ostane dostojanstvena u toj sceni u kojoj je skandal bio na pomolu. Cile, to joj je bio nadimak, i bog da ga ubije, ni dan-danas, kad sa setom vrta svoje uspomene, ne može nikako da se tačno seti koje godine je to bilo, jednostavno – ne može. Ali seća se scene, kao da je juče bila.

Bio je upravo izveo na ćevapčiče neku Mirjanu, studentkinju medicine – imala je slabu kosu, ali ogromne grudi – i taman kad su se smestili u baštu *Madere*, iz žbuna, sa one strane tašmajdanskog parka, iskočila je Cile. Mirjana se blentavo nasmešila i okrenula glavu na drugu stranu. Nije podnosila scene, naravno.

„Kako si mogao?“, ponovila je Cile, praveći bolnu grimasu.

Mihailo je samo slegnuo ramenima.

„Rekao mi je da je zaljubljen u mene“, obratila se Mirjani koja je sedela okrenuta leđima. „A dao mi je pogrešan broj telefona!“

Gledala ga je nekoliko trenutaka, bledih obraza, šokirana što nije imao šta da joj kaže, što je samo, kao svako đubre, slegnuo ramenima. A onda je počela da plače.

„Lažljivi monstrume“, urlala je, dok je *Madera* sa zanimanjem pratila rasplet tog ljubavnog trougla.

Mirjana je brzim, ali nesigurnim korakom otišla u toalet, dok je Mihailo, lica osutog crvenim pečatima, ustao, prišao ogradi bašte i pokušavao da je smiri.

I samo nekoliko trenutaka kasnije, zagrlio je, nešto joj šapnuo, i Cile se, lica omekšanog i svog u suzama, pokorno povukla u guste senke tašmajdanskog parka.

Bilo mu je žao, uvek mu je bilo iskreno žao kad izazove nečije suze.

Bila je to jedna od mnogih sličnih scena koje je doživeo u svojoj burnoj donžuanskoj karijeri koja je cvetala ne samo u Beogradu.

Kao student prava, Mihailo Lazarević je dao samo jedan ispit. Jer život je nudio daleko više šansi, položenih pravih ispita zrelosti i, uopšte, mnogo više radosti nego rimsko pravo, sociologija ili opštenarodna odbrana. To su činjenice! Trebalo mu je prilično vremena da shvati da karijera pravnika i advokata, ipak, nije za njega, i posle pet godina zavaravanja indeksom i idejom da će od sledećeg ispitnog roka „stvarno da navali na učenje“, u međuvremenu se seljakajući sa mora na skijanje i obrnuto, Miša je pošteno rekao sebi i svetu da to nije za njega. Digao je ruke od fakulteta i otisnuo se u svet da potraži svoju sreću.

Nije tačno znao gde se ta sreća nalazi, ali je bio potpuno siguran da ona nije na uglu Borisa Kidriča i Bulevara revolucije, nego negde daleko odavde. Budući da je bio lepak za žene, i da su ga iz tog razloga svuda prihvatili kao rado viđenog gosta, Miši je sreća, u ranoj mladosti, nekako sama sedala u krilo.

U Rovinju je u jednoj diskoteci upoznao Luidija i njegovog prijatelja Đovanija, koji su imali gliser – i za Mikeleom su svakoga dana domaće lepotice hrlile na vožnju, spumante i male konzerve italijanske tunjevine, a on ih je sve ludo zabavljao začecima svog tršćanskog italijanskog pomešanog sa pantomimom.

„Kvanto kosta kvesta kamiča kon manike lunge?“*

Ili ono, iz *Amarkorda*: *Voljo una dona!*** urlao je na palubi dok su se svi rušili od smeha.

* Koliko košta ova košulja sa dugačkim rukavima?

** *Amarkord*, čuveni film Federika Felinija i jedna od najpoznatijih replika: „Treba mi žena.“